

Bůh „na druhé koleji“

Po krásném okamžiku křtu přichází Ježíš na poušť, místo drsné a nehostinné, plné nebezpečných zvířat, pomyslný opak prvotního ráje. Evangelisté referují o této epizodě Pánova života jen velmi stručně a ve snaze vystihnout to nejpodstatnější vypouštějí detaily. Vyprávějí jen, že tam Ježíš pobýval čtyřicet dní a nocí – číslo velmi symbolické pro židovský národ – až nakonec vyhladověl. Ještě zajímavější a neobvyklejší se ovšem jeví zmínka o tom, že byl na poušť vyveden Duchem, aby byl pokoušen od d'ábla. Co to může znamenat?

Není divu, že první pokušení, kterému je Ježíš vystaven, se týká hladu. Koneckonců, d'ábel vždy útočí právě tam, kde je člověk zranitelný nebo cítí nedostatek. Ten, kdo přichází na svět, aby ho spasil, je – jako každý jiný člověk – podroben útoku toho, kdo chce svět zničit. Právě v tom je ale smysl Ježíšova kroku: prožít – podobně jako u sestoupení do pekel, tísne v Getsemanské zahradě či opuštěnosti na kříži – nejtemnější dno lidského bytí a uzdravit ho, proměnit zpátky poušť v ráj. Hlad je nicméně pouhá brána, kdežto ve skutečnosti cílí zlý duch na něco hlubšího a podstatnějšího – na samotné poslání Božího Syna.

„Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ (Mt 4, 3) Ježíš je zkoušen v tom, co tvoří samotné jádro jeho spasitelského povolání přijatého od Otce ve křtu: d'ábel se mu snaží vnuknout, že je to zajištění materiálního blahobytu. A vskutku, nejsme i my někdy v pokušení chtít od Boha právě toto? Když je člověk konfrontován s bídou a utrpením, s nemocemi a hladem, vyvstávají ty nejnáročnější existenciální otázky zpochybňující samotnou Boží dobrotu. A v těchto chvílích se objevuje stejné pokušení, kterému čelil Ježíš – chtít po Bohu, aby proměnil, obrazně řečeno, „kámen na chleby“, požadovat především zajištění materiálních potřeb. Pán však rázně odmítá satanovu výzvu slovy z Písma: „Je psáno: ‚Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“ (Mt, 4, 4) Bůh se stará o svoje stvoření, a proto Ježíš opakovaně vyzývá učedníky k důvěře, nicméně posláním Božího Syna je něco většího – zjevení Otce, radostná zvěst o nebeském království, výzva k obrácení, zničení hříchu a spása světa.

V pozadí tohoto pokušení je ale, jak píše v knize *Ježíš Nazaretský* Joseph Ratzinger alias papež Benedikt XVI., něco závažnějšího, co je zároveň podstatou každého pokušení – „odsunutí Boha, který se vedle všeho toho, co se v našem životě dere vpřed, jeví jako druhořadý, ne-li zbytečný a rušivý“ (s. 33). V honbě za tím, co vypadá jako zcela neodkladné, zásadní a nepostradatelné, odsouvá člověk modlitbu, duchovní život a v posledku i samotného Boha stranou, jaksi „na druhou kolej“. Jednou, dvakrát, „sedmdesát sedmkrát“...

Dnešní podobu těchto pokušení vystihuje Ratzinger ještě důrazněji: „vykládat křesťanství jako recept na pokrok a uznávat za hlavní cíl všech náboženství, tedy i křesťanského, všeobecný blahobyt“. Nejde zde o nic menšího zde o Boží primát, tj. o otázku, co je vlastně nejpodstatnější: chléb a materiální skutečnosti jsou jistě důležité, ale kde je Bůh brán jako druhořadý, tam ztroskotávají i ty zdánlivě důležitější věci. Některé historické experimenty známé i v našich zemích jsou toho výmluvnou ukázkou... Ježíš ale přichází s něčím jiným – nabízí chléb věčného života. „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,35) Je to hodně, nebo málo?

Kateřina Tourková

„Co znamená pro nás Duch svatý?“

Bez Ducha svatého by pro nás byl Ježíš jen zajímavou, ale nevýznamnou historickou osobností.

Díky Duchu svatému je i dnes Ježíš živý, ten, který může působit v našich životech.

Bez Ducha svatého by bylo křesťanství jen hřbitovem. S Duchem svatým křesťanská víra člověka uschopňuje plnohodnotně žít i ve všech protivenstvích.

Bez Ducha svatého by byla Bible jen učenou knihou. S Duchem svatým se Bible stává Božím slovem adresovaným do naší konkrétní situace.

Bez Ducha svatého by bylo zvěstování Božího Slova jen jednou z mnoha informací. S Duchem svatým se zvěstování stává posilou na cestě životem.

Bez Ducha svatého by byly svátosti jen zajímavými zvyky, prázdnými rituály, či magií. S Duchem svatým svátosti zprostředkovávají Boží moc a sílu.

Bez Ducha svatého by byla liturgie nostalgickým a zajímavým divadlem. S Duchem svatým se liturgie stává setkáním s Bohem.

Bez Ducha svatého by byla církev pouhou organizací a institucí. S Duchem svatým se stává společenstvím a organismem, přinášejícím osvobození a záchranu od zla.

Marie Hradecká

Noc kostelů: čas sloužit a milovat!

Každý okamžik našeho života je příležitostí k evangelizaci. Letošní Noc kostelů pro nás, stejně jako každý rok, představovala příležitost šířit evangelium prostřednictvím kultury, umění, hudby, světla a – ať už se to někomu může zdát jakkoli podivné – i prostřednictvím piva.

Téměř 7500 lidí, kteří letos navštívili náš kostel, zde našlo místo setkání s Bohem, místo klidu a míru, místo bratrství. Naše zahrada, kde mnoho lidí odpočívala a povídala si, byla svědkem rozhovorů a radosti. Bůh je vždy přítomen tam, kde je radost.

Často není nutné o Bohu mluvit, ale je nutné Boha žít, a my Boha žijeme, když jsme radostnými svědky jeho dobré zprávy, když jsme ochotni sloužit a věnovat svůj čas a energii druhým. Prostřednictvím svědectví všech dobrovolníků v noci kostelů Bůh promlouval k návštěvníkům velmi konkrétním jazykem, kterým je jazyk lásky, jazyk, kterému všichni rozumíme.

Můžeme mít obrovskou radost, že náš kostel a klášter se na jedno odpoledne proměnily v dům se skleněnými stěnami, kam všichni mohli vidět.

Mnohokrát děkujeme všem dobrovolníkům, augustiniánské fraternitě kostela sv. Tomáše, sboru našeho kostela a Caritas ČR, která s námi letos spolupracovala, a stejně tak studentům gymnázia sv. Augustina.

Ať i nadále máme odvahu (což bylo letošní téma), abychom se beze strachu mohli i nadále věnovat službě a milovat, a tak ukazovat tvář milosrdného Boha, který je láska a miluje všechny a každého člověka.

P. Juan, OSA

Slavnost Božího Těla ve světle eucharistických zázraku v Lancianu a Orvietu

Slavnost Božího těla, slavnost Těla a Krve Páně (*Corpus Domini*), patří k nejhlubším liturgickým oslavám katolické tradice. Kořeny slavnosti sahají do 13. století. Nejde pouze o veřejné vyznání víry v eucharistickou přítomnost Krista, ale o připomínku skutečnosti, že Bůh nezůstává vzdálený. V Kristu se dává člověku jako pokrm, jako blízkost, jako dar života. Procesí, monstrance a adorace nejsou jen zbožnou tradicí – jsou znamením víry, že uprostřed světa kráčí Ten, který řekl: „Já jsem chléb života“ (Jan 6,35).

Podstatou slavnosti Božího Těla je eucharistie – svátost, v níž křesťané věří v reálnou přítomnost Krista pod podobou chleba a vína. Na rozdíl od Zeleného čtvrtku, kdy si církev připomíná ustanovení eucharistie v atmosféře blízcího se utrpení a smrti Krista, přichází Boží Tělo v období radosti po Velikonocích. Věřící tak mohou eucharistii oslavovat slavnostně a s důrazem na vděčnost, úctu a naději.

Jedním z nejvýraznějších prvků této slavnosti jsou eucharistická procesí. Kněz nese monstranci s proměněnou hostií ulicemi měst a vesnic, zatímco věřící zpěvem a modlitbou doprovázejí průvod. Procesí symbolizuje Kristovu přítomnost nejen v kostele, ale i uprostřed každodenního života. Tradičně bývají trasy zdobeny květinami, oltáři a symbolickou výzdobou, což slavnosti dodává jedinečný charakter a propojuje náboženskou víru s místní kulturou.

Význam Božího Těla však nespočívá pouze v zachování tradic. Svátek vybízí k zamyšlení nad hodnotami společenství, solidarity a duchovní blízkosti. Eucharistie je chápána jako znamení jednoty – připomíná, že víra není jen osobní záležitostí, ale také vztahy mezi lidmi a odpovědností za druhé. Proto je slavnost často vnímána jako příležitost k obnovení vztahu k Bohu i k vlastní komunitě.

Právě v tomto kontextu získávají mimořádný význam dva nejznámější eucharistické zázraky – Lanciano a Orvieto. Nejsou středem křesťanské víry, neboť tou zůstává reálna přítomnost Krista v Eucharistii a Evangelium, ale jsou duchovními znameními, která ukazují k tajemství Eucharistie a probouzejí srdce člověka k novému úžasu.

Tradice eucharistických zázraků vyrůstá často z paradoxní situace: z pochybnosti. Ne z triumfalismu víry, ale z její zkoušky. A právě zde začíná jejich teologická hloubka.

Podle starobylé tradice se v italském Lancianu v 8. století odehrála událost spojená s mnichem, který při slavení mše zápasil s pochybností o Kristově skutečné přítomnosti v Eucharistii. Že konsekrovaný chléb a víno jsou skutečně Kristovým Tělem a Krví. V okamžiku proměňování měl chléb a víno nabýt podoby Těla a Krve. Hostie se změnila v kus masa a víno v krev, která se srazila do pěti hrudek různých velikostí. Relikvie jsou dodnes uchovávány v kostele sv. Františka a jsou jedním z nejznámějších zázraků v katolické tradici. Teologicky je podstatné všimnout si jedné věci:

zázrak nepřichází jako odměna za dokonalou víru, nýbrž vstupuje do prostoru vnitřního boje. Připomíná evangelijní modlitbu otce posedlého chlapce: „Věřím, pomoz mé malé víře!“ (Mk 9,24). Nejznámější analýzu provedl v letech 1970–1971 italský lékař Odoardo Linoli se souhlasem církevních autorit. Podle jeho zprávy:

- tkáň odpovídala lidské srdeční svalovině (myokardu),
- krev byla identifikována jako lidská krev,
- obě mají krevní skupinu AB,
- nebyly zjištěny běžné konzervační látky.

Katolická církev tento případ uznává jako eucharistický zázrak, ale zároveň neučí, že by katolíci museli v takové zázraky věřit stejně závazně jako v základní články víry. Eucharistické zázraky jsou chápány jako možné znamení podporující víru, nikoli jako její nezbytný základ.

Lanciano tedy není „důkaz Boha“. Je spíše symbolem Boží pedagogiky – Bůh někdy dovoluje mimořádné znamení, ale neodstraňuje tajemství.

Eucharistie není privilegium duchovně silných. Je pokrmem poutníků, kteří někdy krácejí ve světle a jindy v mlze. Kristus se nedává pouze těm, kdo nikdy nepochybovali, ale i těm, kdo své pochybnosti přednášejí před něj.

Druhý velký eucharistický příběh se odehrává ve 13. století v Bolseně u Orvieta. Tradice vypráví o knězi Petrovi z Prahy (nebo Petrovi z Čech), který při mši prožíval pochybnosti o reálné Kristově přítomnosti. Během proměňování měla hostie začít krváčet a krev potřísnila korporál i obětní stůl. Zpráva se dostala k papeži Urbanovi IV., pobývajícimu tehdy v nedalekém Orvietu.

Událost měla zásadní liturgický význam. Následující rok papež Urban IV. vydal bulu *Transiturus* a ustanovil slavnost Božího Těla pro celou církev.

Zde se dotýkáme druhého duchovního rozměru. Orvietský zázrak nevede k senzaci, ale k liturgii. To je mimořádně důležité. Křesťanství nežije z neustálého hledání mimořádností. Zázrak, pokud se objeví, má vést zpět ke svátosti, nikoli ji nahradit. Krvácející hostie v Bolseně neustavuje nový kult oddělený od mše; naopak vede k hlubšímu pochopení toho, co se děje při každé Eucharistii.

Slavnost Božího Těla tak není oslavou jednoho historického zázraku, ale oslavou každé mše svaté. Každá Eucharistie je totiž v jistém smyslu větší než zázrak. Ne proto, že bychom viděli krev nebo fyzickou proměnu, ale protože podle víry církve Kristus skutečně dává sebe samého pod podobou chleba a vína. Zázraky mohou víru podporovat, ale nenahrazují ji.

Boží Tělo připomíná, že největší Boží zázrak bývá paradoxně skrytý: Bůh přichází ne v okázalosti, ale v pokoře.

Procesí slavnosti Božího Těla vznikla jako veřejné vyznání víry v Kristovu eucharistickou přítomnost. Když kněz nese monstranci ulicemi, nejde jen o požehnání prostoru. Jde o obraz církve putující s Pánem. V tomto světle lze chápat Lanciano i Orvieta.

Oba příběhy začínají uvnitř kostela – u oltáře a pochybujícího srdce. Ale nekončí tam. Přerůstají do života církve, do poutí, liturgie a procesí. Eucharistie není uzavřená do svatostánku; chce vstoupit do lidských dějin, vztahů a ulic.

Možná právě zde spočívá jejich nejhlubší poselství pro dnešního člověka.

Ne že bychom měli žít fascinováni mimořádnými jevy. Ale že máme znovu objevit úžas nad tím, co se při mši stalo natolik známým, až nám to někdy připadá samozřejmé.

Lanciano i Orvieta šeptají tutéž větu: Kristus není pouhou myšlenkou ani vzdálenou vzpomínkou. Chce být přítomen. Chce být pokrmem. A slavnost Božího Těla je radostným vyznáním této blízkosti, která přesahuje hranice času i každodennosti.

**P. Jan Biernat, OSA
Farář**

8. Sakrální architektura současnosti

Katedrála Panny Marie Andělské ve městě andělů – Los Angeles

Nová katedrála v kalifornském Los Angeles, dokončená roku 2003, je velký moderně formovaný chrám stojící uprostřed celého katolického okrsku s dalšími komunitními funkcemi. Ač je stavba zcela moderní, nenese ani náznak historického tvarosloví, jde opět o chrám, který moderními prostředky podržuje tradiční uspořádání. Nad vstupem do katedrálního okrsku se například v holé betonové zdi nachází zvonkohra, jež nikoho nenechá na pochybách, že vstupuje do místa, které se nachází mimo sekulární sféru.

Katedrála samotná je rozlehlá hala, která pojme mnoho set sedících lidí a jejíž podlaha se nepatrně svažuje směrem k oltáři, aby bylo lépe vidět. Připočtou-li se ještě balkony a

postranní části i kaple, jde o obrovskou stavbu. Jen kněžiště s velkým obětním stolem, varhanami a sedadly pro zpěváky má rozměry menšího kostela. Nad plochou kněžiště se otevírá velké obdélné okno, které je betonovou příčkou rozděleno do kříže (čtyři světelné plochy obklopují betonový kříž), a prozařuje tak do interiéru kostela nejzákladnější symbol křesťanství. Prozařuje však nikoliv bílé denní světlo, a ani interiér, který je ozařován, netvoří neutrální bílé pozadí. Tím se dostávám ke spojovací lince celé této řady článků.

Vnitřní stěny jsou sice z holého, zato ovšem teple hnědavě probarveného betonu. To dodává interiéru samo o sobě vstřícnou, doslova hřejivou barevnost. Ještě mnohem zajímavější jsou však okna. Jejich plochu tvoří skleněné tabule, nýbrž na tenké desky nařezané kusy alabastru. Ten barví silné jižní kalifornské světlo do zlata, a navíc tlumí jeho množství, neboť jak známo tento materiál je průsvitný, nikoli však průhledný. Ve středoevropském kontextu by to vedlo k obtížně přijatelnému šeru, v podmínkách Los Angeles to dává světelnost sice tlumenou, nicméně dostatečnou. Světlo uvnitř je k neuvěření krásné.

Alabastr použitý v oknech katedrály v sobě nese dodatečný duchovní rozměr, který je srovnatelný s vitrážemi, jejichž spojení světla a barev pomáhalo propůjčovat oknům gotických katedrál posvátný význam. Ačkoli však kamenné (tedy alabastrové) desky rozptylují po celém interiéru vznešenou atmosféru, která rezonuje s betonem, jež barvou připomíná zemi, a zdá se, že z nich vychází, liší se od středověkých vitráží, neboť postrádají figurativní symboly a obrazy. Podobně jako abstraktní umění čerpá tento přístup spíše z materiálního než formálního vyjádření světla. Záře, která jako by vycházela z hloubi hmoty alabastru a která není utvářena náboženským obsahem (např. obrazy a symboly), ale minerálními a sedimentárními odstíny (vzorem ve struktuře kamene), jejíž nebeské a pozemské splnutí dává kostelu panteistický nádech, v němž je nadpřirozené smířeno s přirozeným. Chce se tím říci, že světlo přicházející zvenku je průsvitným kamenem

„zachyceno“, a sám tento kámen se zdá zářit. Jako by hmota kamene – sám kámen, tedy něco pozemského, hmotného – vyzařoval světlo, dodnes platný symbol nebeského, zachytitelný projev transcendence, a tak nebeské a pozemské zvláštním způsobem spojoval. Ačkoliv alabastr na rozdíl od neprůhledných ploch stěn „svítí“, nemá charakter skla a netvoří tak ony pomyslné otvory, jimiž můžeme – alespoň v představě – putovat ven, do nebe. Zde mají okna navzdory světlu, které přinášejí do interiéru, charakter hmotného materiálu, a tedy jsou (oproti tradičním kostelům) v něčem blízko stěnám, stropu i podlaze.

Díky odvaze a vytrvalosti tehdejšího Los Angeleského arcibiskupa, který prosadil stavbu nové katedrály poté, co stávající z devatenáctého století poškodilo zemětřesení, a díky genialitě španělského architekta Rafaela Monea, vzniklo skvělé dílo, které svěžím a neotřelým způsobem a v moderních tvarech zhmotňuje soudobou představu sakrality.

Jiří Tourek

Víš, že?...

- * **První svaté přijímání** ve farnosti přijme tento rok dvacet dětí ze školy sv. Augustina 6. 6. v 11:00 hodin.
- * V neděli 7. 6. od 11:00 slavíme ve farnosti **slavnost Božího Těla**. Budeme mít společnou mši sv. s ostatními komunitami farnosti a po ní průvod po Malé Straně s Eucharistií: kostel sv. Josefa, kostel Panny Marie pod Řetězem a ukončení u kostela sv. Mikuláše.
- * Všechny **činnosti ve farnosti** končí 14. června. Začínáme po prázdninách 15. září.
- * Farní a školní **tábor** 2026 ve sv. Dobrotivé od 4. do 14. července. Více informací u P. Juana.
- * Každou neděli přede mší sv. se modlíme od 9:00 hod. **sv. růženec**. Můžete se předem domluvit, abychom se pomodlili za vaše intence.
- * Na **kněžské svěcení P. Jakuba** 4.9, plánujeme jako farnost se účastnit. Pro ti, kteří měli zájem se účastnit, budeme mít autobus k dispozici. Zájemci, až se přihlašují v sakristie.
- * **Farní kancelář** bude otevřena vždy ve středu od 16:00 do 17:00 hodin.
- * **Úklid kostela** probíhá vždy ve středu dopoledne. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!
- * Každého 22. v měsíci probíhá po mši sv. ve 12:15 a v 18:00 hodin **pobožnost ke sv. Ritě** v kostele, s požehnáním růží a s modlitbami za lidi v jakékoli nouzi. Všichni jste srdečně zváni.

Dobrou chuť

Holandské řízky

Kdysi jsem toto jídlo dělala často. Teď jsem si na to vzpomněla, když jsem ořezávala prorostlou krkovicí a přemýšlela jsem, co s těmi tučnými odřezky udělat.

Budeme potřebovat: 40 dkg mletého bučku, 10 dkg jemně nastrohaného sýra, 1 vejce, 1 dcl mléka, sůl, špetku muškátového květu, strouhanku, hladkou mouku a vejce na trojbal.

Maso, sýr, vejce, mléko, květ a sůl (se solí opatrně, sýr bývá slaný) smícháme a v misce pod fólií, aby to moc neokoralo, necháme 24 hodin v lednici odležet. Fólii je lepší dát až za chvíli po pořádném prochlazení, aby se nezapařila.

Lžící odebíráme směs, asi tak jako na karbanátek, uděláme placičku, obalíme v mouce, potom ve vajíčku a ve strouhance, a smažíme jako řízky.

Podáváme s bramborovou kaší.

Dobrou chuť

Hanka

Svatý Augustin a mušle

Velký církevní učitel, svatý Augustin z Hippa, věnoval více než 30 let práci na svém spise De Trinitate [O Nejsvětější Trojici] a snažil se najít srozumitelné vysvětlení tajemství Trojice.

Jednoho dne, když se procházel po pobřeží, rozjímal a snažil se pochopit tajemství Nejsvětější Trojice, uviděl malého chlapce, jak pobíhá sem a tam, od vody k místu na břehu. Chlapec používal mušli, aby nosil vodu z oceánu a naléval ji do malé díry v písku.

Biskup z Hippa k němu přistoupil a zeptal se ho: „Chlapče, co to děláš?“

„Snažím se nalít celé moře do této díry,“ odpověděl chlapec s milým úsměvem.

„Ale to je nemožné, milý chlapče, ta díra nemůže pojmout tolik vody,“ řekl Augustin.

Chlapec přerušil svou práci, postavil se, podíval se svatému do očí a odpověděl: „Není to o nic nemožnější než to, o co se snažíte vy: pochopit nesmírnost tajemství Nejsvětější Trojice svým malým rozumem.“

Svatý zůstal ohromen tak bystrou odpovědí toho chlapce a na chvíli od něj odvrátil pohled. Když se na něj znovu podíval, aby se ho na něco zeptal, chlapec zmizel.

Někteří tvrdí, že to byl anděl, kterého poslal Bůh, aby Augustinovi dal lekci o pýše v poznání. Jiní tvrdí, že to byl sám Ježíšek, kdo se svatému zjevil, aby mu připomněl meze lidského rozumu tváří v tvář velkým tajemstvím naší víry.

Díky tomuto příběhu se mořská mušle stala symbolem svatého Augustina a studia teologie

Ještě k oslavě P. Williama

P. William patří bezesporu k osobnostem, které každého ihned osloví. Svou otevřeností, svým humorem, svou schopností navázat rozhovor v každé situaci. Nejsilnějším okamžikem, kdy jsem se o jeho daru mohla osobně přesvědčit, bylo Mezinárodní setkání augustiniánské mládeže v Praze v roce 2022. Studentům, kteří pocházeli z Česka, Španělska, ale i Velké Británie, mohlo být kolem patnácti šestnácti let. Nezapomenu na okamžik, kdy jsme se všichni onoho slunečného červencového rána sešli na hřišti naší školy v Krči ve značně uvolněné náladě a P. William, s hůlkou a trochu shrbený, usedl na židli. Na chvíli zavládlo ticho. Co bude tento pán o mnoho generací starší mládeži vyprávět? Jak může tak mladé lidi, kteří žijí v naprosto jiném světě, oslovit? Netrvalo to ale déle než pět minut a své posluchače si úplně získal. Neokouznil je ale jen svým charismatem a sametovým hlasem, ale především velkou otevřeností, s kterou zmínil témata naší doby. Hovořil o sociálních sítích a jejich ohromném dopadu právě na mladé lidi. O ztrátě přirozené komunikace, přirozených vztahů i velkém narůstu psychických problémů mezi mládeží. Toto silně zarezonovalo. A bezpochyby i to, že nekázal, nemoralizoval. Působill spíše pokorně a s velkou dávkou empatie. Z jeho slov byla cítit moudrost a upřímný zájem o novou generaci. Po jeho zamyšlení opět nastalo ticho. Ale již trochu jiné než na začátku. Všem se nám totiž na chvíli zatajil dech, jak onen starý otec velmi výstižně pojmenoval, co jsme všichni cítili v hloubi duše. Otče Williame, děkujeme za všechna Vaše zamyšlení, která nás dělají alespoň na okamžik lepšími lidmi! A k Vaším nedávným kulatinám přejeme vše nejlepší!

DELEGACE ŘÁDU SV. AUGUSTINA V ČESKÉ REPUBLICĚ
SI VÁS DOVOLUJE POZVAT NA

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

BRATRŮ

P. TOMASZE MACHAJE, O.S.A.
&
P. JAKUBA STARÉHO, O.S.A.

KTERÉ PRIJMOU Z RUKOU JEHO EXCELENCE

MONS. ZDENKA WASSERBAUERA

POMOCNÉHO BISKUPA PRAŽSKÉHO A TITULÁRNÍHO BISKUPA BUTRINTSKÉHO

ZÁŘÍ

SOBOTA 5. 12:00 HOD.

V BAZILICE NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
NA STARÉM BRNĚ

© Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2026

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.farnostsvatehotomase.cz www.augustiniani.cz.

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme vás o příspěvky.